

Sygn. akt IV KK 337/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Grzegorzczak

.SSN Roman Sądej

Protokolant Dorota Szczerbiak

w sprawie **T. W.**

któremu zarzucono popełnienie czynu z art. 207 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 27 listopada 2014 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od postanowienia Sądu Okręgowego w T.

z dnia 26 stycznia 2011r.

p o s t a n o w i ł:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T.

UZASADNIENIE

W sprawie **T. W.** na podstawie art. 17§1 pkt 2 k.p.k., art. 324 k.p.k. i art. 94§1 k.k. prokurator skierował do Sądu Rejonowego w T., wniosek o:

1/ umorzenie postępowania karnego prowadzonego przeciwko T. W., podejrzanemu o to, że w okresie od marca 2006 roku do 29 sierpnia 2010 roku w T. woj. P. znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoimi rodzicami W. W. i P. W. w ten sposób, że wszczywał awantury domowe, w trakcie których znieważał ich słowami obelżywymi, groził pobiciem i zabójstwem, uszkadzał sprzęt domowy, zakłócał spoczynek nocny, szarpał, kopał i popychał wymienionych, tj. o przestępstwo z art.

207 § 1 k.k. – wobec niepopelnienia przez podejrzanego zarzucanego mu przestępstwa z uwagi na stan niepoczytalności w chwili czynu;

2/ zastosowanie w stosunku do podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci umieszczenia go w odpowiednim zakładzie psychiatrycznym.

Sąd Rejonowy w T. wydanym na posiedzeniu w dniu 26 stycznia 2011r. postanowieniem w sprawie sygn. akt [...]:

I - na podstawie art. 17§1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31§1 k.k. umorzył postępowanie karne wobec T. W., podejrzanego o przestępstwo z art. 207§1 k.k.,

II - na podstawie art. 94§1 k.k. orzekł wobec podejrzanego T. W. środek zabezpieczający w postaci umieszczenia w zakładzie psychiatrycznym szczegółowo określonym w toku postępowania wykonawczego.

Postanowienie to uprawomocniło się nie będąc zaskarżone przez żadną ze stron.

Kasację od tego orzeczenia, na korzyść T. W. wniósł Prokurator Generalny i podniósł w niej zarzut:

- rażącego i mającego istotny wpływ na treść postanowienia naruszenia przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 93 k.k. w zw. z art. 94§1 k.k., polegającego na odstąpieniu przez Sąd, wbrew dyspozycji przywołanego przepisu, wysłuchania lekarzy psychiatrów i psychologa przed orzeczenia środka zabezpieczającego wobec T. W. w postaci umieszczenia go w zakładzie psychiatrycznym.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasację należy uznać za oczywiście zasadną, tak jak tego wymaga art. 535§5 k.p.k.

Jak wynika z akt sprawy na posiedzenie w dniu 26 stycznia 2011r. Sąd Rejonowy w T. nie wzywał biegłych psychiatrów i psychologa, którzy sporządzali opinie w sprawie. Tym samym nie doszło do wysłuchania tych biegłych na tym

posiedzeniu. Postępując w ten sposób Sąd naruszył dyspozycję art. 93 k.k., gdyż w świetle tego przepisu, wysłuchanie wskazanych biegłych przed zastosowaniem środka zabezpieczającego jest obligatoryjne. W kontekście treści art. 93 k.k. nie jest wystarczające złożenie opinii przez biegłych wyłącznie na piśmie. Sąd jest obowiązany wysłuchać również ustnej opinii biegłych. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 stycznia 2014 r. w sprawie III KK 458/13 (Lex) „*przepis art. 93 k.k. in fine stanowi, że przed orzeczeniem środka zabezpieczającego sąd wysłuchuje lekarzy psychiatrów oraz psychologa. Norma ta ma charakter gwarancyjny. Wobec faktu, że sąd orzeka środek zabezpieczający, polegający na faktycznym pozbawieniu wolności i to wobec osoby bądź to chorej psychicznie, bądź z zaburzeniami preferencji seksualnych czy upośledzeniem umysłowym, bądź wreszcie z uzależnieniem od alkoholu, wysłuchanie biegłych psychiatrów i psychologa ma charakter obligatoryjny, nie wystarcza przy tym zapoznanie się tylko z opinią pisemną. Biegli wypowiedzieć się zatem muszą przed sądem odnośnie charakteru i stopnia uzależnienia oraz konieczności umieszczenia skazanego w zakładzie zamkniętym. (...) Ustawodawca uznał, że w sytuacji tego rodzaju konieczne jest zasięgnięcie opinii osób dysponujących wiedzą specjalistyczną w tym bezpośrednio wysłuchanie ich przed sądem*”.

W tej sytuacji, stwierdzić należy, że zarzut podniesiony w kasacji jest w pełni zasadny, a w konsekwencji postanowienie wydane z obrazą art. 93 k.k. należało uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.